

Arrest

nr. 348 294 van 9 juni 2026
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 13 januari 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 13 december 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verblijft sinds 2011 in België en doorliep vruchteloos verschillende procedures, zowel met het oog op internationale bescherming als met het oog op (medische) regularisatie.

1.2. Verzoeker werd op 15 januari 2013 veroordeeld door het hof van beroep van Brussel tot een effectieve gevangenisstraf van 4 jaar wegens ernstige zedenfeiten.

1.3. Verzoeker werd op 13 december 2025 geïnterpelleerd door de politie op de luchthaven van Zaventem naar aanleiding van een actie tegen zwartwerk, waarbij verzoeker zich te buiten ging aan weerspanningheid.

1.4. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 13 december 2025 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 9 juni 2026 met nr. 348 293.

1.5. De gemachtigde van de minister trof op 13 december 2025 eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan op 14 december 2025 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Betrokkene werd gehoord door de politie van LPA Brussel Nationaal op 13.12.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam : N.(…)

voornaam : M.(…)

geboortedatum : (…)

geboorteplaats : (…)

nationaliteit : Congo (Dem. Rep.)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 13.12.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 03.08.2016 + 09.11.2020. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van LPA Brussel Nationaal op 13.12.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van weerspannigheid

Op 11.06.2013 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen van 4 jaar effectief door de rechtbank van Brussel voor verkrachting van een meerderjarige.

Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 28.10.2016.

Betrokkene verklaart in het hoorrecht van 13.12.2025 niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Betrokkene diende een huwelijksdossier met een Belgische onderdane in op 08.01.2025. Op 19.06.2025 werd zijn huwelijksaanvraag geweigerd, nadat was vastgesteld dat betrokkene een partnerschap wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Bovendien, zijn intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Hij kan naar zijn land terugkeren om een visa te krijgen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgelegd is. Bovendien het feit dat de partner van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Betrokkene verklaart nu geen duurzame relatie meer te hebben in België

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

(…)”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 8 en 12 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 6 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, 62, 74/11, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van *“het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen inzonderheid de verplichting van het bestuur om alle elementen van de zaak in aanmerking te nemen”* (d. i. het zorgvuldigheidsbeginsel) en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker voert tevens een kennelijke beoordelingsfout aan. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“A. In rechte

Op basis van de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen en de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, moeten individuele beslissingen formele gemotiveerd, dwz dat “de motieven die de beslissing schragen in de beslissing zelf moeten worden opgenomen” en dat, volgens art. 3 van de Wet van 1991, “de motivering in de beslissing zelf de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze”.

Om afdoende te zijn, moeten de motivering juist, pertinent, concreet, precies en volledig zijn.

De verwerende partij beschikt van een discretionaire bevoegdheid om te beoordelen of de voorwaarden van het artikel 9bis vervuld zijn. Deze vrijheid is toch “geen vrijbrief voor een willekeurige on redelijke beslissing”. De redelijkheid van de beslissing is een grens aan dit beoordelingsvrijheid .

De kennelijk beoordelingsfouten kunnen bij gevolg leiden tot de vernietiging van een bestuurshandeling.

Worden beschouwd als redelijk beslissingen die verstaanbaar, aanvaardbaar en aannemelijk zijn .

Artikel 7 van de vreemdelingenwet bepaalt dat:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten”.

Artikel 8 EVRM beschermt het recht op het privé en familielevens.

Uit een vaste rechtspraak van het EHRM, moet de analyse van de inmenging in het artikel 8 EVRM in concreto beoordeeld worden.

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 eist een volledige en correcte motivering van de administratieve beslissingen. Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hierop antwoorden op pertinente wijze zodat de eiseres de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen.

Op basis van deze formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen en de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, moeten individuele beslissingen formele gemotiveerd, dwz dat “de motieven die de beslissing schragen in de beslissing zelf moeten worden opgenomen” en dat, volgens art. 3 van de Wet van 1991, “de motivering in de beslissing zelf de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze”.

Om afdoende te zijn, moeten de motivering juist, pertinent, concreet, precies en volledig zijn.

De kennelijk beoordelingsfouten kunnen leiden tot de vernietiging van een bestuurshandeling. Worden beschouwd als redelijk beslissingen die verstaanbaar, aanvaardbaar en aannemelijk zijn .

Het artikel 74/13 van de vreemdelingenwet van de vreemdelingenwet bepaalt dat de verwerende partij moet rekening houden met het familielevens en het hogere belang van de kinderen:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

B. In casu

Eerst onderdeel: schending van de artikelen 74/11, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet

Om het het ontbreken van een termijn voor het verlaten en bijgevolg het inreisverbod te rechtvaardigen, baseert de verwerende partij zich op een vluchtrisico en een bedreiging voor de openbare orde, op basis van verschillende elementen.

Hoewel verzoeker niet betwist dat hij één bevel om het grondgebied te verlaten van 9 november 2020 niet heeft betwist (omdat hij dit niet ontvangen heeft), stelt hij vast dat bepaalde elementen die het vluchtgevaar en het gevaar voor de openbare orde rechtvaardigen, ongegrond zijn.

In de eerste plaats is de verzoeker van mening dat de strafrechtelijke veroordeling die hij in 2011 heeft gekregen, geen reden kan zijn om te concluderen dat er een risico bestaat voor de openbare orde, gezien de

ouderdom van de feiten, de vrijlating van de verzoeker in 2016 en het feit dat er sindsdien geen nieuwe feiten zijn gepleegd. Het actuele risico voor de openbare orde is dus niet aangetoond.

Wat betreft het feit dat de verzoeker zou zijn gearresteerd wegens gewapende opstand, betwist hij deze beschuldiging ten stelligste. Hij voegt bij dit beroep zijn politieverhoor, waarin hij de omstandigheden van zijn arrestatie uitlegt, die verband hield met een misverstand met de Nederlandstalige politieagent die hem aanhield. Hij zou ervan worden beschuldigd een politieagent met zijn kruk te hebben bedreigd, maar de verzoeker heeft uitvoerig uitgelegd dat dit niet het geval was en de politieagenten verzocht de beschikbare bewakingsbeelden te bekijken. Noch het parket, noch een onderzoeksrechter achtte het nodig een arrestatiebevel tegen de verzoeker uit te vaardigen.

Verzoeker herinnert aan het beginsel van het vermoeden van onschuld en betwist deze beschuldiging formeel. Hij is van mening dat het TARAP niet voldoende is om het bestaan van een actueel risico voor de openbare orde aan te tonen.

Ten slotte merkt verzoeker op dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat hij zich niet zou hebben gehouden aan verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten, van 3 augustus 2016 en 9 november 2020, en aan een inreisverbod van 28 oktober 2016.

Verzoeker benadrukt dat het BGV van 3 augustus 2016 werd door Uw Raad vernietigd in zijn arrest nr 269 946 van 17 maart 2022.

Het inreisverbod van 28 oktober 2016 was een accessoir van het BGV van 2 augustus 2016 dat ondertussen vernietigd werd, zodat de beslissing van inreisverbod moet als kaduuk beschouwd worden.

Er moet worden vastgesteld dat de elementen waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, op verschillende punten onjuist zijn, zodat het vluchtgevaar en het gevaar voor de openbare orde onvoldoende zijn aangetoond.

Deze elementen zijn ook van belang omdat zij worden aangevoerd om de evenredigheid van de inmenging in het gezinsleven van de betrokkene te rechtvaardigen (zie infra).

Tweede onderdeel: schending van het artikel 3 EVRM en 74/13 vreemdelingenwet - gezondheidstoestand

In de bestreden beslissing wordt op geen enkele wijze onderzocht in hoeverre deze een schending van artikel 3 van het EVRM zou kunnen vormen, terwijl zij de verzoeker gedurende drie jaar verhindert naar België terug te keren, ook al zou hij daar medische zorg nodig kunnen hebben.

De eiser heeft inderdaad op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 verblijfsvergunningen aangevraagd.

Een eerste aanvraag, gedateerd 20 januari 2012, werd op 6 april 2012 niet-ontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd gemotiveerd door het feit dat de aangevoerde aandoeningen niet de ernst hadden die vereist is volgens artikel 9ter, namelijk een directe bedreiging voor het leven van de verzoeker.

Op 21 september 2016 heeft de verwerende partij de beslissing van 6 april 2012 ingetrokken. Op dezelfde dag heeft zij een beslissing genomen waarbij de verblijfsaanvraag van februari 2012 niet-ontvankelijk werd verklaard vanwege het risico voor de openbare orde.

Bovendien heeft de verzoeker op 21 maart 2016 een nieuwe aanvraag voor een verblijfsvergunning ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Deze aanvraag werd bij beslissing van 19 april 2016 niet-ontvankelijk verklaard wegens de door de verzoeker veroorzaakte inbreuken op de openbare orde. In die beslissing van 19 april 2016 heeft de verwerende partij zich op geen enkele wijze uitgesproken over het risico van schending van artikel 3 van het EVRM door het betrokken besluit. Bij arrest nr. 273 605 van 2 juni 2022 heeft uw Raad vastgesteld dat het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing is ingetrokken, gezien de indiening van een ander ontvankelijk beroep tegen de beslissing van 21 september 2016.

Op 17 juni 2022 heeft uw Raad de beslissing van 21 september 2016 vernietigd. Op 28 juli 2022 is een nieuwe beslissing genomen, die op 11 oktober 2022 is betekend. Het bij uw Raad ingestelde beroep is verworpen. Ook nu weer werd de medische situatie van verzoeker niet onderzocht.

Opgemerkt moet worden dat het enige onderzoek dat is uitgevoerd naar de door de verzoeker aangevoerde medische elementen, een medisch advies van 28 maart 2012 is, dat bij de beslissing van niet-ontvankelijkheid van 6 april 2012 was gevoegd. Er is geen verder onderzoek gedaan naar de gezondheidstoestand van de verzoeker, ondanks de overlegging van medische stukken en de indiening van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter.

Bovendien had uw Raad in zijn arrest nr. 314 524 van 10 oktober 2024 het risico van schending van artikel 3 EVRM niet onderzocht, omdat hij dit middel "onwerkzaam" ("inopérant") achtte, aangezien de beslissing niet gepaard ging met een verwijderingsmaatregel.

Er heeft in dit verband geen grondige analyse plaatsgevonden.

De eiser heeft duidelijk medische gegevens meegedeeld aan de tegenpartij, die hem nooit heeft onderzocht. Een dergelijke grondige analyse is echter verplicht op grond van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 en artikel 3 EVRM (EHRM, MSS tegen België en Griekenland, 21 januari 2011; EHRM, Y tegen Rusland, 4 december 2008; EHRM, Saadi tegen Italië, 28 februari 2008; EHRM, Vilvarajah en anderen tegen het Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991; EHRM, Cruz Varas en anderen tegen Zweden, 20 maart 1991) en de artikelen 3 en 4 van het Handvest.

Het verbod op foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen is een absoluut verbod, waarbij geen rekening wordt gehouden met de houding van de verzoeker en een eventuele inbreuk op de openbare orde.

Bijgevolg zijn zowel de verplichting tot formele motivering als het verbod op onmenselijke en vernederende behandeling niet nageleefd in de betrokken beslissing.

In het onderhavige geval wijst de verzoeker erop dat de gezondheidsproblemen waaraan hij lijdt, een risico op schending van artikel 3 EVRM vormen in geval van terugkeer naar Congo, zonder mogelijkheid om naar België te kunnen terugkeren voor een periode van drie jaar.

Ten eerste lijdt de verzoeker aan degeneratieve discopathie. Hij is erkend als invalide en loopt met een stok. Hij moet pijnstillers (met name Tramadol, een krachtig opioïde pijnstillend geneesmiddel dat wordt gebruikt voor de verlichting van matige tot ernstige pijn door in te werken op het centrale zenuwstelsel) nemen en heeft fysiotherapie nodig. De verzoeker heeft medische zorgen nodig. Bovendien maakt deze degeneratieve aandoening, die een handicap met zich meebrengt, de aanwezigheid van zijn partner, mevrouw M.(...), en haar kinderen, met wie de verzoeker een zeer hechte band heeft, ook belangrijk.

Verzoeker wijst erop dat zijn gezondheidsproblemen sinds 2016 zijn verergerd, aangezien hij sinds augustus 2024 lijdt aan obstructieve slaapapneu, waardoor hij met een apparaat moet slapen. Hij lijdt ook aan hypertensie, die vermoedelijk verband houdt met deze apneu. De arts geeft aan dat het van groot belang is dat de verzoeker 's nachts zijn apparaat kan blijven gebruiken en beschrijft de gevolgen van het stoppen met de behandeling:

« Il est impérieux que Mr N.(...) puisse continuer à utiliser sa cpap la nuit, car L'apnée obstructive du sommeil a des conséquences neurocognitives, cardiovasculaires et métaboliques importantes.

L'apnée obstructive du sommeil est la principale cause médicale de somnolence excessive.

Celle-ci augmente activement le risque d'accidents ,et de difficultés au travail.

L'hypertension est fortement associée à l'apnée obstructive du sommeil,et il est fort probable que la relativement récente hypertension de Mr N.(...) soit liée à cette apnée.

L'hypoxie répétitive nocturne et la destruction du sommeil sont associés à un risque accru d'insuffisance cardiaque,de coronaropathies,de fibrillation auriculaire et d'accident vasculaire cérébral ».

Zelf als deze stukken niet aan de DVZ werd gecommuniceerd voordat de beslissing genomen werd, moet zij door Uw Raad beoordeeld worden, gelet op het belang van een ex nunc analyse van het risico van schending van het artikel 3 EVRM.

Wat de algemene situatie op het gebied van gezondheidszorg in de Democratische Republiek Congo betreft, vermeldt de website van Buitenlandse Zaken van België met betrekking tot de kosten en infrastructuur voor medische zorg in de Democratische Republiek (bijgewerkt op 9 december 2025) dat:

« Les hôpitaux publics sont rarement à même de dispenser des soins de qualité. On trouve toutefois des praticiens généralistes et spécialistes de bon niveau, ainsi que des laboratoires médicaux fiables, surtout à Kinshasa et à Lubumbashi. Toutes les prestations sont payables d'avance. »

De Franse vereniging "Vision du Monde" zegt over de problemen in de volksgezondheid in de DRC dat:

« En République Démocratique du Congo (RDC), le système de santé publique est loin d'être satisfaisant. Malgré les efforts pour l'améliorer, les indicateurs sanitaires restent inquiétants dans le pays. Les taux de mortalité infantile et maternelle sont extrêmement élevés alors que l'espérance de vie est l'une des plus basses au monde.

La pauvreté des familles, la vétusté des infrastructures et le manque d'équipements médicaux sont quelques-uns des facteurs qui ont contribué à l'état défaillant des services de santé publique en RDC. Le pays souffre notamment d'une pénurie de personnel médical marquée par des inégalités entre les grandes villes et les zones rurales. Les formations sont limitées et de nombreux médecins et infirmières ne reçoivent pas les outils nécessaires pour offrir des soins de qualité.

Les enjeux sanitaires et socio-politiques tels que les conflits armés ou bien les épidémies d'Ebola, de rougeole et de COVID-19 ont largement déstabilisé le système de soins classique et, par conséquent, la santé globale des populations. »

Médecins du Monde vermeldt op haar website ook dat de humanitaire situatie in de DRC alarmerend is en dat:

« En République Démocratique du Congo (RDC), l'environnement sanitaire est caractérisé par un manque de structures de soins de santé, des centres reculés des communautés, un manque de personnel médical qualifié, de nombreux cas de violences (y compris des violences sexuelles), des indicateurs santé alarmants et des vagues récurrentes d'épidémies. De plus, le pays est marqué par de nombreux conflits, des violations des droits de l'homme et un contexte d'insécurité chronique, qui ont entraîné le déplacement interne de plus de 5.7 millions de personnes – le nombre le plus élevé de déplacés internes sur le continent africain. »

Het wereldgezondheidsagentschap van de VN heeft in september 2023 ook een persbericht gepubliceerd waarin staat:

« La crise dans l'est de la République démocratique du Congo (RDC) dévaste la vie de millions de personnes et met le système de santé au bord du gouffre, a alerté vendredi l'Agence sanitaire mondiale de l'ONU. »

Wat fysiotherapie in de DRC betreft, is het belangrijk op te merken dat deze zorg, die voor de verzoeker onmisbaar is, slechts in beperkte mate beschikbaar is.

Wat het ziektekostenverzekeringsstelsel in de DRC betreft, is er weinig betrouwbare en recente informatie beschikbaar om te kunnen garanderen dat de benodigde zorg daadwerkelijk betaalbaar is.

In een artikel van bijna tien jaar geleden wordt vermeld dat de overgrote meerderheid van de bevolking in de DRC geen enkele vorm van sociale zekerheid geniet.

Sindsdien heeft de DRC zich ingezet voor een betere gezondheidszorg (met name door de goedkeuring van wetsbesluit nr. 23/006 in 2023).

Een gedetailleerde analyse van de uitdagingen en problemen van de universele gezondheidszorg (CSU) in de DRC is uitgevoerd door onderzoekers van de ULB en gepubliceerd in april 2023. Deze analyse wijst met name op het volgende:

« La loi sur les mutuelles de santé consacre un régime obligatoire pour les personnes œuvrant dans le secteur formel, financé par des prélèvements à la source, sur leurs rémunérations. Cette catégorie de personnes constitue moins de 20% de la population de la RDC. Cette loi prévoit également un régime volontaire de couverture par des mutuelles de santé communautaires aux personnes vivant du secteur non formel. Ces derniers constituent plus de 70% de la population de la RDC. Ces ménages ont un niveau de revenu mensuel généralement bas (une médiane de 140 USD dans la ville de Goma et 20 USD dans la zone de santé de Vuhovi au Nord Kivu) [24]. Ce niveau de revenu bas qui mine les capacités contributives, couplé au caractère volontaire, ne peuvent permettre un réel décollage du système solidaire de prépaiement. Le financement de l'assurance maladie par des prélèvements obligatoires sur les rémunérations, est une source limitée, dans un contexte des rémunérations généralement modestes pour la plupart des travailleurs du secteur public. Ces trois facteurs couplés (caractère volontaire, faible niveau de revenu, prélèvements sur des rémunérations généralement basses) peuvent rendre hypothétique l'accroissement substantiel de la couverture des populations. D'après les comptes nationaux de la santé, le niveau de couverture est évalué à 8% en 2020. » (eigen onderstaping) ;

« L'accès des populations aux services de santé s'est amélioré ces dernières années en RDC [40]. Malgré cette tendance positive, l'accessibilité des populations aux services de santé et d'autres indicateurs sanitaires demeurent à des niveaux non optimaux. » ;

« L'autre volet du cadre légal, est le régime volontaire sous forme de mutuelles de santé communautaires volontaires proposé pour toute personne hors du secteur formel. Ces derniers constituent la bonne majorité de la population congolaise (plus de 80%), avec plus de 70% de la population vivant en dessous du seuil de pauvreté [53], [7]. Bien avant que cette loi ne soit votée, de nombreuses études avaient pourtant montré qu'avec des mutuelles de santé volontaires, il est illusoire d'espérer progresser vers la couverture santé universelle [54], [55]. Certes la petite frange des populations couvertes par des mutuelles utilise plus fréquemment les services que celles non couvertes [22], [23]. En revanche le plus gros défi en RDC est d'accroître le taux de couverture assurantielle, qui demeure au niveau national à moins de 10% [25]. En effet la faible capacité contributive des usagers constitue une des contraintes majeures qui limite fortement le niveau de cotisation en termes de primes ainsi que les taux d'adhésion [56] et de fidélisation [22]. Des études menées en RDC et ailleurs, montrent combien le caractère volontaire de l'adhésion, la prise en compte inégale des besoins des bénéficiaires et la gestion amateuriste des mutuelles de santé, rendent le système basé sur les mutuelles de santé communautaires et volontaires, hasardeux en termes de couverture et de levier pour progresser vers la CSU [57], [58], [59], [60], [601], [62]. En somme, comme l'indique une récente étude menée par Nyamugira et al. [51], un tel système profite davantage aux ménages les plus aisés. Son impact négligeable sur la réduction des dépenses catastrophiques des ménages à faible revenu, perpétue l'éloignement du principe d'équité, qui est pourtant au cœur de la CSU [3]. » (eigen onderstaping)

Gezien het feit dat verzoekster haar land van herkomst in 2011 heeft verlaten en vanwege haar gezondheidsproblemen moeilijk toegang heeft tot de arbeidsmarkt, valt zij momenteel onder geen enkel in de DRC bestaand stelsel van ziektekostenverzekering (hetzij het kader van het verplichte stelsel voor personen die in de formele sector werken, gefinancierd door inhoudingen op hun loon, hetzij het kader van het vrijwillige stelsel van mutualiteiten met bijdragevermogen van de gebruikers).

Er zijn bijgevolg ernstige aanwijzingen dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM.

In ieder geval is aangetoond dat er sprake is van een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, aangezien geen rekening is gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker.

Opgemerkt zij dat het bevel tot het verlaten van het grondgebied met handhaving van 2 augustus 2016 door uw Raad is vernietigd wegens schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, omdat geen rekening is gehouden met de gezondheidstoestand van de heer N.(...).

Derde onderdeel: schending van het artikel 8 EVRM en 12 EVRM - familieleven

Meneer N.(...) heeft een duurzame relatie met Mevrouw N.(...) M.(...), van Belgische nationaliteit en Congolese afkomst.

Zij hebben een verklaring tot huwelijk afgelegd. Indien een beslissing tot weigering werd genomen door de ambtenaar burgerlijke stand Tubeke, is een beroep hangend voor de Familierechtbank van de Waalse Brabant.

De beslissing stelt daarover:

De eiser ontkent te hebben verklaard geen duurzame relatie meer te hebben. Hij benadrukt dat hij werd gehoord aanvankelijk in het Nederlands en dat hij zich beklaagd slachtoffers te zijn geweest van politiegeweld om het moment van de aanhouding.

Het formulier "recht om gehoord te worden" lijkt in geen enkel opzicht betrouwbaar, gezien enerzijds de betwiste omstandigheden van de arrestatie, het ontbreken van vermelding van de taal waarin de vragen werden gesteld en ten slotte de duidelijke fouten in deze vragenlijst (met name het feit dat de verzoeker nooit om internationale bescherming zou hebben verzocht, terwijl hij tweemaal asiel heeft aangevraagd in België). De verzoeker betwist formeel de inhoud van deze vragenlijst, die hij overigens heeft geweigerd te ondertekenen.

Meneer woont bij Mevrouw M.(...) en was telefonisch aan het spreken met haar zoon, zijn schoonzoon, toen hij aangehouden werd.

Wat betreft het feit dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van Tubeke heeft besloten het huwelijk niet te voltrekken, verzoekt de verzoeker om nietigverklaring van die beslissing, overeenkomstig artikel 159 van de Grondwet, aangezien dit besluit kennelijk onwettig is.

Uit het dossier dat door de ambtenaar van de burgerlijke stand van Tubeke werd overgemaakt, blijkt namelijk dat de procureur des Konings van Waals-Brabant, na de verzoekers door de politie te hebben gehoord, geen bezwaar had gemaakt tegen de voltrekking van het huwelijk, hoewel hij op de hoogte was van de eerdere strafrechtelijke veroordeling van de verzoeker (stukken 5 en 6).

Het advies van de Dienst Vreemdelingenzaken lijkt doorslaggevend te zijn geweest voor de beoordeling van de ambtenaar van de burgerlijke stand (stuk 6). In dit advies wordt vermeld dat de verzoeker op 3 augustus 2016 een inreisverbod zou hebben gekregen (en niet op 28 oktober 2016, zoals vermeld in de bestreden beslissing). Dit element is overgenomen in de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand (stuk 4b).

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de ambtenaar van de burgerlijke stand niet in kennis gesteld van de intrekking van deze beslissing door zijn eigen diensten. Door aan te geven dat de verzoeker aan een dergelijk inreisverbod onderworpen is, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken onjuiste informatie verstrekt en de ambtenaar van de burgerlijke stand misleid. Deze misleiding heeft geleid tot de afwijzing van het verzoek tot huwelijksvoltrekking en heeft de verzoeker en zijn partner in een zware gerechtelijke procedure gebracht, die geen belemmering vormt voor de verwijdering van de verzoeker.

Bijgevolg moet deze onwettige beslissing, die is gebaseerd op frauduleuze informatie van de Dienst Vreemdelingenzaken, worden vernietigd en moet worden vastgesteld dat er een reeks aanwijzingen is voor het serieuze karakter van de liefdesrelatie tussen de heer N.(...) en Mevrouw M.(...), alsook voor het gegronde karakter van hun huwelijksaanvraag.

Dit is evenals van belang door het feit dat conform de Omzendbrief van 13 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf:

"Indien aan een vreemdeling, aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten (" BGV ") betekend werd, een ontvangstbewijs (artikel 64, § 1, van het Burgerlijk Wetboek) of een ontvangstbewijs (artikel 1476, § 1, van het Burgerlijk Wetboek) afgegeven werd zal de minister die bevoegd is voor de Toegang tot het Grondgebied, het Verblijf, de Vestiging en de Verwijdering van Vreemdelingen of zijn gemachtigde niet overgaan tot de uitvoering van dit " BGV ", en dit tot :

- de dag van de beslissing tot weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken of om melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning;
- het einde van de termijn van 6 maanden die bedoeld wordt in artikel 165, § 3, van het Burgerlijk Wetboek;
- de dag na de voltrekking van het huwelijk of de verklaring van wettelijke samenwoning".

De eiser zou beschermd hebben moeten geweest tegen de uitvoering van een BGV – en bijgevolg van en inreisverbod - gelet op die huwelijksprocedure.

De uitvoering van de bestreden beslissing zal echter een belemmering vormen voor de mogelijkheid voor de verzoeker om de huwelijksprocedure tot een goed einde te brengen, aangezien hij in geval van verwijdering niet voor de Belgische rechtbanken kan verschijnen, terwijl artikel 1253ter/4 van het Gerechtelijk Wetboek voor dit soort geschillen persoonlijke verschijning verplicht vereist.

De verzoeker is bovendien gescheiden van zijn partner en haar kinderen, met wie hij een gezin vormt.

Het beroep op de openbare orde om deze inmenging te rechtvaardigen lijkt weinig relevant, aangezien de verwerende partij zich baseert op feiten die zich in 2011 hebben voorgedaan, terwijl de verzoeker bijna tien jaar geleden uit de gevangenis is vrijgelaten en geen nieuwe feiten heeft gepleegd. De noodzaak om de openbare orde te beschermen en de evenredigheid van de inmenging zijn dus niet aangetoond.

De eiser maakt doot bestreden beslissing van een inreisverbod van drie jaar. Het arrest Kolonja t/ Griekenland van 19 mei 2016 (49441/12) heeft ook rekening gehouden met het feit dat de eiser in die zaak het voorwerp maakt van een inreisverbod om te concluderen dat er sprake was van een onevenredige inmenging in het recht op familieleven (§57).

Zelf als er negatieve verplichting zouden zijn, quod non, heeft de staat in bepaalde omstandigheden echter ook een positieve verplichting om het gezinsleven van het individu te beschermen .

Uit het arrest Kroon tegen Nederland van 27.10.1994 en het arrest Chavdarov tegen Bulgarije van 21.12.2010 (nr. 3465/03) blijkt duidelijk dat de staat een positieve verplichting heeft om de familieband te beschermen door deze wettelijk te erkennen en de ontwikkeling ervan aan te moedigen.

Indien zou worden geoordeeld dat de staat geen negatieve verplichting heeft om zich te onthouden van inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, moet worden opgemerkt dat verweerder in de bestreden beschikking geen belangenafweging heeft gemaakt die tot de conclusie zou leiden dat er een positieve verplichting bestaat om het bestaande privé- en gezinsleven te beschermen.

Verwerende partij wijst inderdaad niet aal welk belang zij strijft en in welke maat de beslissing evenredig en noodzakelijk is om dit doel te bereiken.

Aldus heeft zij artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens geschonden alsmede haar verplichting om verzoeksters situatie zorgvuldig te onderzoeken alvorens een besluit tot verwijdering te nemen, zoals richtlijn 2008/115 inzake terugkeer vereist, in het bijzonder het artikel 5.

De beslissing schendt evenals het recht tot huwen, beschermd door het artikel 12 EVRM."

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een medisch verslag van dr. C. V. van 19 december 2025, documenten met betrekking tot de weigering van de huwelijksvoltrekking van 19 juni 2025 en het beroep hiertegen, een advies van het parket van 16 juni 2025, correspondentie tussen de DVZ en het parket en een afschrift van zijn Salduz-verhoor van 13 december 2025 (Verzoekschrift, bijlagen 3-7).

3.2. Het middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van de artikelen 6 en 47 van het Handvest aangezien uit het middel niet kan worden opgemaakt op welke wijze de bestreden beslissing deze geschonden geachte rechtsregels met de voeten zou treden. Het middel is evenmin ontvankelijk waar verzoeker de schending aanvoert van de richtlijn 2008/115/EG aangezien hij niet specificeert welke bepalingen van deze richtlijn geschonden zouden worden door de bestreden beslissing.

3.3. Vervolgens kan verzoeker niet dienstig de schending aanvoeren van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aangezien onderhavig beroep geen beslissing tot verwijdering, doch een inreisverbod betreft, waardoor het middel, in zoverre het gestoeld is op de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, juridische grondslag mist.

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht en leggen de administratieve overheid de verplichting op om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in zijn middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de, eveneens door verzoeker geschonden geachte, materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.6. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.7. Zowel bij het beoordelen van het zorgvuldigheidsbeginsel als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.8. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/11 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag en meer in het bijzonder artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet. Deze wetbepaling luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

In casu is de bestreden beslissing gestoeld op twee afzonderlijke motieven die elk op zich het bestreden inreisverbod kunnen verantwoorden, met name omdat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 13 december 2025 (zie punt 1.4.) geen termijn voor vrijwillig vertrek voorzag (artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet) en omdat “(b)etrokkene (...) geen gevolg (heeft) gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 03.08.2016 + 09.11.2020” (artikel 74/14, §1, tweede lid, 2°).

3.9. In een eerste onderdeel van zijn middel gaat verzoeker in op de motieven die de gemachtigde van de minister uiteenzet in het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) om te staven dat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

De Raad merkt op dat de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, haar juridische grondslag vindt in het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, meer in het bijzonder in artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet:

“(...

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

(...)”

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)”

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

(...)”

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

3.10. Verzoeker meent dat de elementen die het ‘risico op onderduiken’ en het ‘gevaar voor openbare orde’ zouden moeten onderbouwen, die de aanleiding waren om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, ongegrond zijn.

Verzoeker voerde deze kritiek reeds eerder aan bij zijn beroep tegen de beslissing van de gemachtigde van de minister van 13 december 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad echter verworpen in zijn arrest van 9 juni 2026 met nr. 348 293 (zie punt 1.4.). De kritiek van verzoeker op de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan werd dus reeds onderzocht, waardoor de Raad kan volstaan met een verwijzing naar voormeld arrest en naar het arrest waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bevel bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen (RvV 22 december 2025, nr. 338 561):

“3.3.12. Wat het ‘risico op onderduiken’ betreft, dat door de gemachtigde van de minister wordt aangewend om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, worden in de beslissing enkele criteria opgesomd uit artikel 1, §2 van de vreemdelingenwet. In de beslissing wordt hierover het volgende gesteld:

“(...

74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 03.08.2016 en 09.11.2020. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd,

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 28.10.2016. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van LPA Brussel Nationaal op 13.12.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van weerspanningheid

Op 11.08.2013 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen van 4 jaar effectief door de rechtbank van Brussel voor verkrachting van een meerderjarige.

Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

de verzoeken tot internationale bescherming ingediend op 25.05.2011 en 31.10.2016 werden bij beslissing van 10.04.2013 en 14.12.2016 als niet-ontvankelijk verklaard of als ongegrond beschouwd. De verzoeken 9 ter ingediend op 04.04.2016 en 01.02.2012 werden geweigerd op 20.04.2016 en 28.07.2022.

(...)"

3.3.13. Verzoeker kan worden gevolgd waar hij meent dat de overwegingen met betrekking tot het 'risico op onderduiken' op sommige punten feitelijk onjuist zijn. Zo dient verzoeker te worden bijgetreden waar hij oppert dat het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van "3" (2) augustus 2016 door de Raad werd vernietigd in zijn arrest van 17 maart 2022 (RvV 17 maart 2022, nr. 269 946). In weerwil van de beweringen van de raadsman van de verwerende partij ter terechtzitting, verdwijnt ook het inreisverbod (bijlage 13sexies) van 28 oktober 2016, dat zogenaamd een eerder ingetrokken inreisverbod verving, uit het rechtsverkeer omdat het eveneens aan de (vernietigde) verwijderingsmaatregel van 2 augustus 2016 was gekoppeld. De onjuistheden zijn evenwel niet van die aard dat ze de wettigheid van de vaststellingen inzake 'het risico op onderduiken' in hun geheel aantasten of de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan op grond van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet onmogelijk maken.

Uit het administratief dossier blijkt namelijk dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 9 november 2020 een beslissing nam tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies), waardoor de gemachtigde van de minister op 13 december 2025 op goede gronden een 'risico tot onderduiken' kon vaststellen op grond van artikel 1, §2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat hij aan dit eerdere terugkeerbesluit gevolg heeft gegeven, waardoor het evenmin waarschijnlijk is dat hij vrijwillig uitvoering zal geven aan het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast worden in de beslissing de afgewezen verzoeken om internationale bescherming en de medische regularisatieverzoeken in herinnering gebracht, hetgeen op grond van artikel 1, §2, eerste lid, 8° van de vreemdelingenwet eveneens een 'risico op onderduiken' kan ondersteunen, hoewel deze wetsbepaling niet uitdrukkelijk wordt vernoemd. Hoewel bepaalde overwegingen met betrekking tot het 'risico op onderduiken' feitelijke grondslag ontberen of geen wetsbepaling vermelden, toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de minister ten onrechte zou hebben geconcludeerd dat er wel degelijk een 'risico op onderduiken' voorhanden is en er bijgevolg kon worden afgeweken van de termijn uit artikel 74/14, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3.3.14. Op basis van wat voorafgaat kan niet worden besloten dat het bevel om het grondgebied te verlaten, de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan en/of de beslissing tot terugleiding naar de grens met een onwettigheid zouden zijn behept."

3.11. Verzoeker toonde niet aan dat de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan behept zou zijn met een onwettigheid, zodat wel degelijk rechtsgeldig een inreisverbod (bijlage 13sexies) kon worden opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet.

3.12. In een tweede onderdeel van zijn middel stelt verzoeker dat in de bestreden beslissing op geen enkele wijze onderzocht werd in hoeverre deze een schending van artikel 3 van het EVRM zou kunnen vormen. Hij betoogt meer in het bijzonder dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen grondige analyse plaatsvond van zijn gezondheidstoestand.

3.13. De Raad benadrukt in dit verband vooreerst dat het thans bestreden inreisverbod geen verwijderingsmaatregel uitmaakt, waardoor niet kan worden ingezien op welke manier artikel 3 van het EVRM *in casu* geschonden zou zijn. De Raad wijst er bovendien op dat de gemachtigde van de minister wel degelijk een onderzoek voerde naar verzoekers gezondheidssituatie in het licht van artikel 3 van het EVRM bij het nemen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 13 december 2025, waarmee het thans bestreden inreisverbod gepaard gaat. In verwerpingsarrest van 22 december 2025 (RvV 22 december 2025, nr. 338 561) werd reeds uitvoerig gemotiveerd werd omtrent verzoekers gezondheidssituatie in het licht van artikel 3 van het EVRM. De Raad kan dan ook *in casu* opnieuw volstaan met een verwijzing naar deze uiteenzetting:

“3.3.16. Verzoeker betoogt in een tweede middelonderdeel, waarin hij de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, dat bij het nemen van de bestreden beslissing onvoldoende rekening zou zijn gehouden met zijn gezondheidstoestand.

In medische aangelegenheden heeft het EHRM geoordeeld dat een verwijdering in “zeer uitzonderlijke omstandigheden”, te wijten aan het feit dat de vreemdeling aan een ongeneeslijke ziekte lijdt, dat zijn levenseinde nabij is en dat er geen garantie is dat hij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst of dat hij daar familie heeft die voor hem zou willen en kunnen zorgen, of enige andere vorm van morele of sociale steun krijgt, strijdig kan zijn met artikel 3 van het EVRM (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake D. tegen het Verenigd Koninkrijk). In het arrest N. tegen het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Toch specificeerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak N. tegen het Verenigd Koninkrijk, waarin een overlijden imminent is, er ook nog “andere uitzonderlijke gevallen” mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake N. tegen het Verenigd Koninkrijk). Het EHRM heeft de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd bevestigd en verijnd dat onder “andere uitzonderlijke gevallen” wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake Paposhvili tegen België).

3.3.17. Verzoeker beklaagt zich in zijn tweede middelonderdeel over het gegeven dat zijn gezondheidstoestand in het kader van zijn verschillende medische regularisatie-aanvragen nooit zou zijn onderzocht, behalve in een medisch advies dat reeds van 28 maart 2012 dateert. Verzoeker betoogt dat hij lijdt aan een degeneratieve discopathie, dat hij invalide is, pijnstillers moet nemen en fysiotherapie nodig heeft en sinds 2024 ook lijdt aan obstructieve slaapapneu en verwijst in dit verband naar het medisch getuigschrift dat hij als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt. Tenslotte citeert verzoeker enkele uittreksels uit rapporten over de toestand van de gezondheidszorg in de Democratische Republiek Congo. Verzoeker meent dat deze elementen belangrijk zijn in het kader van een ex nunc-analyse van zijn gezondheidstoestand.

3.3.18. De Raad betwist niet dat verzoeker met bepaalde gezondheidsproblemen kampt, maar dit betekent niet automatisch dat een (gedwongen) terugleiding van verzoeker naar zijn land van herkomst automatisch strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Het komt immers aan verzoeker toe om aannemelijk te maken dat hij lijdt aan een aandoening die dermate ernstig is dat zijn levenseinde nabij is of dat er een risico bestaat op een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in zijn land van herkomst. Ter gelegenheid van zijn interpellatie door de politie op 13 december 2025 had verzoeker bevestigd dat hij een ziekte heeft die een belemmering vormt wat de terugkeer naar zijn land van herkomst betreft, maar hij verstrekke hierbij geen verdere details. Er werd bij het nemen van de beslissing wel degelijk rekening gehouden met de summiere informatie die door verzoeker werd aangereikt. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot verzoekers gezondheidstoestand enkel het volgende overwogen:

“(…)

Betrokkene verklaart dat hij pijn heeft aan zijn rug

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.(…)”

3.3.19. Blijkens het administratief dossier werd verzoeker op 14 december 2025 in Merksplas door de centrumarts onderzocht en werd uitdrukkelijk bevestigd dat de hij “niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM”. Hoewel de aanwezige raadvrouw van verzoeker ter terechtzitting beweert dat dit enkel betekent dat hij ‘fit to fly’ werd bevonden, is er geen enkel gegeven waaruit blijkt dat het onderzoek zich zou hebben beperkt tot de medische geschiktheid van verzoeker om naar Kinshasa te reizen. Vervolgens blijkt dat verzoeker ter gelegenheid van het invullen van het ‘formulier hoorrecht’ in het gesloten centrum op 15 december 2025 zijn slaapapneu en zijn rugproblematiek vermeldde, maar ook hierbij werden geen verdere stavingsstukken gevoegd.

Slechts als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een medisch getuigschrift van dr. C. V. van ‘Exil’ 19 december 2025 waarin wordt uiteengezet dat verzoeker verschillende medische problemen heeft, met name rugpijn, waardoor hij met een kruk moet lopen, knie-, schouder- en nekpijn, reflux, slaapapneu, hoge

bloeddruk en psychosomatische klachten (Verzoekschrift, bijlage 3). In deze medische documenten wordt ook zijn actuele medicamenteuze behandeling overlopen en kinesithérapie, maar deze opsomming laat de Raad niet toe te besluiten dat verzoekers levenseinde nabij zou zijn of dat hij, in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst en afwezigheid van behandeling geconfronteerd zal worden met intens lijden of verkorting van de levensverwachting zoals bedoeld in de rechtspraak van het EHRM. Zoals de raadsman van de verwerende partij ter terechtzitting aangeeft, toont verzoeker niet aan dat het onmogelijk is zijn "cpap"-toestel verder te gebruiken in zijn land van herkomst. Voor het overige is er geen medisch getuigschrift waaruit blijkt dat de bestreden beslissing het refolementverbod zou schenden. De Raad brengt in herinnering dat in het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 28 maart 2012 werd geconcludeerd dat de aangevoerde ziekte als een 'banale' aandoening werd gekwalificeerd in de zin van artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet, waardoor ook uit dit advies geen obstakels inzake verwijdering kunnen worden afgeleid. Er zijn thans onvoldoende elementen voorhanden om te besluiten dat de aandoening van verzoeker of de lopende behandeling in geval van verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg is de door verzoeker in zijn middel aangebrachte informatie over de toestand van de gezondheidszorg in de Democratische Republiek Congo weinig relevant."

3.14. In een derde onderdeel van zijn middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 8 en 12 van het EVRM en betwist hij vooreerst de vaststelling van de gemachtigde van de minister dat hij verklaart geen duurzame relatie meer te hebben in België. Verzoeker ontkent dat hij dit gezegd zou hebben en stelt dat het formulier voor het recht om gehoord te worden in geen enkel opzicht betrouwbaar lijkt te zijn. Verzoeker wijst op de betwiste omstandigheden van zijn arrestatie, het ontbreken van een vermelding van de taal waarin de vragen werden gesteld en de duidelijke fouten in de vragenlijst, met name het feit dat hij nooit om internationale bescherming zou hebben verzocht terwijl hij tweemaal asiel heeft aangevraagd in België.

De Raad merkt op dat verzoeker op 13 december 2025 werd gehoord door de luchthavenpolitie naar aanleiding van zijn aanhouding. Uit het verslag van dit verhoor blijkt wel degelijk dat verzoeker verklaarde dat hij nog geen verzoek om internationale bescherming had ingediend en dat hij geen duurzame relatie heeft in België. Verzoeker lijkt zijn antwoorden nu een andere wending te willen geven door te verwijzen naar de omstandigheden van zijn arrestatie, maar de Raad ziet geen enkel objectief element dat aanleiding zou kunnen geven tot enige twijfel omtrent de correctheid van het administratief rapport van 13 december 2025, zoals het werd opgesteld door de agent van de federale politie. De Raad ziet bovendien niet in welk belang verzoeker ontleent aan zijn kritiek, nu uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister rekening hield met verzoekers Belgische partner, en dit ondanks zijn verklaring bij zijn arrestatie dat hij geen duurzame relatie zou hebben in België.

3.15. Voor het overige herneemt verzoeker opnieuw de kritiek die hij reeds aanhaalde bij zijn beroep gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). In het arrest waarbij de schorsing werd verworpen (RvV 22 december 2025, nr. 338 561), werd hierover het volgende gesteld:

"(...)

3.3.20. In een derde middelonderdeel gaat verzoeker nader in op zijn gezinsleven in België, waarbij hij van oordeel is dat er sprake is van een schending van de artikelen 8 en 12 van het EVRM. Verzoeker wijst op zijn huwelijksaangifte bij de ambtenaar van de burgerlijke stand in Tubeke en de hangende procedure voor de familierechtbank.

3.3.21. Uit de gegevens van het administratieve dossier blijkt dat verzoeker ter gelegenheid van zijn interpellatie door de politie op de luchthaven op 13 december 2025 ontkende dat hij familie, een duurzame relatie of kinderen had in België. Dit is enigszins bevreemdend omdat hij in januari 2025 een huwelijksaangifte deed in Tubeke. De ambtenaar van de burgerlijke stand van Tubeke weigerde op 19 juni 2025 het huwelijk te voltrekken, ondanks het neutrale advies van het parket van de procureur des konings, omdat de eerstgenoemde van oordeel was dat het om een schijnhuwelijk ging. Verzoeker gaat in zijn middel in op de drijfveren van de ambtenaar van de burgerlijke stand, die volgens hem onjuist werden ingeschat en voegt als bijlage bij zijn verzoekschrift een aantal stukken over zijn procedure bij de familierechtbank (Verzoekschrift, bijlage 4). De beoordeling van de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand komt toe aan de familierechtbank. Uit de stukken die verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt, blijkt dat hij op 22 juli 2025 beroep instelde tegen deze weigeringsbeslissing. Verzoeker toont evenwel niet aan dat van deze civielrechtelijke procedure een schorsende werking zou uitgaan naar een eventuele verwijderingsmaatregel toe. Uit de beschikbare gegevens kan immers niet worden opgemaakt dat er op heden reeds een huwelijksdatum zou zijn vastgelegd, zoals voorzien in de omzendbrief dienaangaande.

3.3.22. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68). Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.8.3.) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Verzoekster die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

3.3.23. Wat het bestaan van een 'beschermenswaardig' gezinsleven betreft, beperkt verzoeker zich tot een aantal beweringen. Uit het administratief dossier blijkt weliswaar dat verzoeker in Tubeke in het huwelijk wenste te treden met zijn Belgische partner, maar er worden nergens concrete gegevens aangereikt die op een daadwerkelijk, doorleefd gezinsleven in België duiden in de zin van artikel 8 van het EVRM. Indien het gaat om een relatie tussen meerderjarige partners, is er slechts sprake van een 'beschermenswaardig' gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, wanneer er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid die de gebruikelijke emotionele banden overstijgen.

Indien zou worden aangenomen dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een 'beschermenswaardig' gezinsleven, dient erop te worden gewezen dat het in casu niet gaat om de beëindiging van een voortgezet verblijf, maar het een situatie betreft van eerste toelating. In een dergelijk geval oordeelt het EHRM dat er geen toetsing dient te gebeuren aan de hand van de criteria uit het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting rijst voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Daarbij dient een 'fair-balance' gerespecteerd te worden tussen de belangen van het individu en die van de samenleving als geheel. Indien de betrokkenen van bij aanvang wisten of dienden te weten dat het gezinsleven werd ontwikkeld of voortgezet in een preciaire verblijfssituatie, zoals te dezen het geval is, is een verwijderingsmaatregel slechts in uitzonderlijke gevallen strijdig met artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), §106-109). Verzoeker en diens partner wisten, of dienden te weten dat hun voorgehouden gezinsleven werd ontwikkeld in een periode waarin verzoeker niet was toegelaten noch gemachtigd was tot verblijf en uiterst precair was, waardoor het slechts in zeer uitzonderlijke gevallen als 'beschermenswaardig' kan worden gekwalificeerd. In de bestreden beslissing wordt over het gezinsleven van verzoeker het volgende gesteld:

“Betrokkene verklaart in het hoorrecht van 13.12.2025 niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Betrokkene diende een huwelijksdossier met een Belgische onderdane in op 08.01.2025. Op 19.06.2025 werd zijn huwelijksaanvraag geweigerd, nadat was vastgesteld dat betrokkene een partnerschap wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Bovendien, zijn intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Hij kan naar zijn land terugkeren om een visa te krijgen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgelegd is. Bovendien het feit dat de partner van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8 §1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8 §2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht

op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM. Betrokkene verklaart nu geen duurzame relatie meer te hebben in België (...)"

3.3.24. De bestreden beslissing hoeft overigens geen aanleiding te geven tot een definitieve scheiding van verzoeker en zijn partner. Niets belet hem immers om een nieuwe aanvraag in te dienen om zijn (Belgische) partner te vervoegen indien het beroep tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Tubeke aanleiding zou geven tot het vastleggen van een huwelijksdatum en de wettelijke voorwaarden voor gezinshereniging vervuld worden. Een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving kan immers volgens vaste rechtspraak van de Raad van State niet beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, 152.639). Verzoeker toont aldus niet aan dat de overheid het precaire gezinsleven tussen twee volwassen partners in België diende te vrijwaren.

3.3.25. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 12 van het EVRM bepaalt het volgende:

"Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht om te trouwen en een gezin te stichten, overeenkomstig de nationale wetgeving die de uitoefening van dit recht regelt".

Uit de bepaling blijkt dat dit recht niet absoluut is en het toegelaten is om wettelijke voorwaarden te verbinden aan de uitoefening ervan. De bestreden beslissing laat verzoekers recht om te huwen onverkort, maar hij dient wel de uitspraak van de familierechtbank af te wachten die zich over de wettigheid van verzoekers huwelijksintenties dient uit te spreken.

(...)"

3.16. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 3, 8 en/of 12 van het EVRM, noch van de artikelen 7, 74/11 en 74/14 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen of dat bepaalde gegevens niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat het bestuur de feitelijke elementen niet correct zou hebben beoordeeld of op grond van deze gegevens niet in redelijkheid tot zijn beslissing zou zijn gekomen. Er blijkt geen motiveringsgebrek, noch een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Er werd geen kennelijke appreciatiefout aangetoond.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend zesentwintig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN